

Egyszer aztán, sok minden után, összeültünk a Royal szálló szeparéjában, Ady, Csinszka, Krúdy Gyula és én. Ady kérte, hogy így találkozzunk, a pezsgőt is odarendezték az asztal mellé, de nehezen ment a beszélgetés, az érkező nagy betegségnek jeleit viselte már Ady, mogorva volt, pedig nagyon kívánta, hogy Krúdyt még egyszer, még inkább magához melengesse. A szózatlan kedvetlenségből egyszerre csak felhangzott: Matild! Fakó, fáradt Ady Endre megtalálta a bábút, és többé el nem engedte. Miket ki nem talált folyamatosan a delnőről! Ady felfrissült, derült, merész kieszeléseit egyenesen Krúdy felé adresszálta, aki ütögette a térdét, annyira tetszett neki a história, tódítva felkapta a regét, már kontrázott Adynak, már lelkesen ittak, és a lassú Krúdy féktelenül örült, hogy rajtacsíphetett engem az asszonyos csintalanságon.

Krúdy? nemkülönben rakoncátlan hajlandóságú volt, borongós komolysággal gyakorolta ő is a gyermekes virtusságokat. A gyermeklelket felismertem néhány művész és költő barátomban. Felnőttek, és őszintébb megnyilatkozási módjuk mégis a gyermekre vall. Például a sekszpírien vészes színezetű figura, Cholno-ky Viktor: mennyire gyermek! Kocsmákban, söntésekben, szédületben hányszor láthattam ezt. Milyen rakoncátlanul gyermekes tudott lenni ez a fantasztikus ember. Szinte azt mondanám, nála a legsúlyosabb pálinkákat is egy vásott, gyermekes, fékezhetetlenül felelőtlen valaki fogyasztotta. Hát Krúdy Gyula? A lomha óriás milyen szeleburdi tudott lenni egynémely hajnalon! Elszabadultan, mintha sárkányokat kergetett volna, úgy vetette magát a nem ártalmatlan bohóságok felé, a méla ruházata lehullott, és falánk, toporzékoló lett, ha úgy fordult a kedve.